

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cuba y Puerto-Rico 16 rals, Estranger. 18 rals.

ALS FUSIONISTAS

U es dalt. En Cánovas mateix l' ha ajudat a pujarhi. Per què? De aquí a uns quants mesos se coneixerà la solució.

La veritat es que no li han donat cap tros de carn, sino una colecció d' ossos, més pelats que 'l jugador que surt de la ruleta després de perdre lo que duya a sobre y fins lo que no tenia.

Lo qüestió de las Carolinas mal resolta... y ell haurà de firmar-la, ell, que pèl setembre volia declarar la guerra a l' Alemanya.

Reacció en totes las esferas del govern... y ell haurà de liberalisarho, ell que tal vegada no 'n té cap ganas.

Carlins preparats, qu' esperan que 's liberalisi per tirarsèli a sobre.

Republicans a punt, qu' esperan que no 's liberalisi per alsarli 'l coure.

Rey X, ja que avuy no sabem encare qui cenyirà definitivament la corona d' Espanya.

Y per fi de festa, l' Hisenda ab un gran déficit, y 'l famós Camacho a punt de abrahonarse al cargol de la premsa, per donar l' última apretada al pobre contribuent.

Y no tingan por, que si de aqueixa llimona 'n surt encare una gota de such, ja vindrán tot desseguida 'ls conservadors a arregarlo. Sempre ha sigut la mateixa la missió dels liberals y la dels conservadors: los primers serveixen per aixecar la llebra; los últims per menjársela.

Vels' hi aquí un petit quadret de la política del dia.

¿Volen are alguns retochs més, alguns pormenors, alguns detallets?

Quatre partits s' han refundit en lo fusionista, portanthi cada hū una colecció complerta d' aspirants a destinos. La tallada que servia avants per un tot sol, are la demanan quatre.

Per tot arrén ahont se gira en Sagasta, no veu més que bocas obertas.

Als ministeris hi han empentas: los destinos escassejan y l' únich que després de tot abundará serán los descontents, y darrera d' aquests venen inevitablement sempre 'ls disgustos.

—¿Qué n' hem tret de fusionarnos? dirán los que 's quedin en terra. ¿Qué n' hem tret, si avuy lo mateix qu' en temps de 'n Cánovas, hi ha qui menja y qui s' ho mira; y mentres los uns fuman la breva, nosaltres escupim?

La proporció es aquesta: per cada un que s' atipa, tres que dejunan. Per cada content, tres disgustats.

Féu aqueixa política menuda, la política de repartició de ranxo, y esteu perduts, fusionistas. Ni tant sols

será necessari que 'ls conservadors vos ataquin. Ab vosaltres mateixos n' hi haurá prou per devorarvos.

Pero en contraposició de aqueixa política, n' hi ha un' altra, la política dels ideals.

Repasseu tot lo qu' héu dit en l' oposició, no perdéu de vista 'ls compromisos que havéu contret y no olvideu que 'l pais demana avants que tot serietat en los que governan.

Vingan llibertats, vingan reformas. Unicament aixis podréu salvarvos.

¿Teniu por que 'ls carlins s' aixequin? ¿Que ho prohibi! Al costat vstre trobaréu per enfanzarlos a tots los elements liberals de la nació, sense distinció de matissos. Cónstius al menos que lo qu' es a nosaltres no 'ns hauréu de cridar. Ho héu dit desde 'l primer moment; contra 'ls carlins sempre, a cegas y sense cap mira interessada.

Som republicans, continuarem sentho; pero donéu al pais tots los drets que li teniu promesos; respectéu los legitims sufragis de l' opinió; no intentéu cap violencia contra la voluntat nacional, y cap violencia intentarem contra vosaltres.

—Toquéu y toquéu dintre del terreno de la més pura legalitat.

¿No es més leal y més legítim aqueix tracte, que 'l que pujan havervos fet los conservadors de 'n Cánovas, ab lo sant intent de veure com vos ofeguéu en lo mar de dificultats que 'us han deixat creadas?

Que no tenim impaciencia per obtenir la República no 'ns cansarem may de repetirho. Treballarem per ella sense descans; pero treballarem ab lealtat y sense moure 'ns de la llei, sempre que la llei siga prou àmplia, perque totes las ideas pujan desarrolharse baix la seva sombra protectora.

Volém la República sols quan la vulga 'l pais. Pero es necessari que 'l pais tinga totes las garantias per expressar la seva voluntat y quan vinga 'l cas, per cumplirla.

Vingan aquestas garantias y siguéu monárquichs fins lo dia del judici, si tanta fé teniu en los vostres principis; pero respectéu també la nostra fé, que per ser tant sincera es tant digna de respecte com la vostra.

«Llibertat y ordre» ha sigut sempre 'l vostre lema. Féu vosaltres llibertat y nosaltres farem ordre.

La opinió es un arbre. La República es un fruyt, vert avuy, pero que algun dia—aixis ho esperém—madurará.

Enfilarnos al arbre sense més ni més seria profanarlo. Tractar de arribar al branquilló prim que 'l sustenta, una temeritat: podriam caure. Agafar lo bastó y sacudirlo de boig, una imprudencia. L' arbre 'n sufriria y 'l fruyt també.

Esperar que vinga la saho, confiats en que maduri per cullirlo suaument, sense violentar l' ordre natural de las cosas: veus' aquí la conducta de un partit honrat, digne y patriótic com lo nostre.

¿Y ha d' inspirar aixó cap resel al partit liberal de la monarquia?

Cánovas, apurat, hauria caygut sobre la máfega carlista.

Siguéu al menos previssors y no destorbéu la fabricació de un bon matalás republicà.

P. K.

L' ÚLTIM MINISTERI (?)

Allá vá.

NCARA que 'l públich coneix de sobras als individuos que componen l' actual ministeri, creyém oportú trassar ab quatre rasgos alguns dels seus perfils més importants, tant per refrescar la memoria dels lectors, com per altres causas.. que no podém explicar davant de tothom.

SAGASTA.

Don Práxedes sempre va al davant.

Es un home de pit y capás de qualsevol cosa. La millor prova d' aixó es l' haverse encarregat de governar en las presents circunstancias.

Com a orador val molt; té intenció y s' explica que dona gust; pero té un defecte: li falta la memoria.

Aixó si que no ho ha pogut remediar may. Avuy us diu naps, parlant d' un assumpto, y demá us dirá cols, sense recordarse per res dels naps d' avuy.

Las alturas del poder lo desvaneixen una mica y li fan perdre aquella activitat de que fa tant alarde en l' oposició.

Quan li recordan lo que ha promés, impulsantlo a que ho compleixi, no sab contestar altra cosa que recomanar calma y paciencia: sembla que, en efecte, té intenció de realisar lo que ha promés; pero sempre li falta temps, y cau sense realisarho.

Gracias a la seva actitud, D. Amadeo va véures obligat a sortir d' Espanya; la República de 'n Pavia, va morir governant en Sagasta.

Es un home funest que, com lo manzanillo, mata ab la seva sombra.

¿S' haurá esmenat durant l' últim llarch dejuni?

VENANCIO GONZÁLEZ.

Lo ministre de la Governació, com en Rius y Tauler, es una especie de gra que ha sortit a n' en Sagasta.

Aixis com no 's compren una situació sagastina sense que 'n Rius y Tauler sigui alcalde de Barcelona, no es possible que D. Práxedes formi ministeri sense que del de la Governació se n' encarregui 'l senyor González.

Orador passadoret, polítich mitjá, pero dotat d' una panxa respectable, deu tot lo qu' es a la amistat de 'n Sagasta. No volém dir per xó que sigui tonto, res d' aixó. Quan se celebrin eleccions, si es qu' en Sagasta las fa, ja veurán la trassa de don Venancio en remenar cubiletes.

CAMACHO.

Diuhén que com a ministre d' hisenda sab de que se las heu.

Los bolsistas lo tenen per un gran home, perque fa pujar la bolsa. Pero 'ls contribuyents lo detestan cordialment perque fa pujar las contribucions.

La estrella d' aquest home l' ha portat varias vega-

das al ministeri d' hisenda, pera reunir recursos que després un altre ministre ha escampat.

Siga com vulga, la seva popularitat es indispensable: es un dels homes sobre qui s' han tirat més malediccions.

ALONSO MARTINEZ.

Liberal pels conservadors, conservador pels liberals, resulta que no es liberal ni conservador.

No 's pot negar que la sab llarga: aixó de que cayent tantas vegadas haja caygut sempre de potas, vol molta trassa.

En las corts conservaderas formava part del centro: ara formarà part del ministeri.

Algú creu que a n' ell més li agrada aquest centro que aquell.

JOVELLAR.

De fixo que en tot Espanya no hi ha ningú que sàpiga comprendre per quin motiu aquest home ha tingut d' arribar als llocs més importants de la milícia.

Y potser si li preguntavan a n' ell, trobarian que ell encara s' ho explica menos que ningú.

Ni es notable com a orador.

Ni com a diplomàtic.

Ni com a valent, qu' es lo menos que 's pot demanar a un soldat.

Veurem si ara 's posará en clar per qué en Jovellar es tant célebre.

GAMAZO.

Es un ministre aixis aixis...

Durant la seva carrera política ha demostrat que:

En lo poder ho fa regularment.

En lo Congrés enrahona regularment.

Y en la oposició se porta regularment.

Es a dir, qu' es un home regular. ¡May menos!

BERANGUER.

Tal vegada la seva professió de marino ha ensenyat al senyor Beranger a navegar pels mars de la política.

Fins ara se passejava per aquí sol, libre é independent, remolcant lo seu grupet y dihent disbarats.

Y ara fa poch y a tenir la magnífica ocurrencia de tornársen ab en Sagasta. ¡Quina xiripa!

En virtut d' aquest cambi de derretero, ara es ministre de Marina y pèga cullerada en la gran caldera del presupuesto.

A no ser aixó, probablement hauria acabat la seva vida portant passatjers, de la porta de la Paz a la matxina, a quatre quartos.

Qu' es lo que li correspondria a dreta lley.

MONTERO RIOS.

¡Lo sabi canonista! Tant li han dit, que al últim s' ho ha arribat a creure.

No es que nosaltres li neguem lo mérit, no senyors: es un gallego que val. Pero... tant... ¡tant!...

Ha sigut ministre moltes vegadas, sense que may haja fet cap desgracia digne d' especial menció.

Ell es qui va tenir la gloria d' establir a Espanya 'l matrimoni civil.

A pesar de la seva competencia, 'l matrimoni que ara está empenyat en realisar es probable que acabi malament.

MORET.

Es un home... que... vamos... es... en fi...

Val més que no 'n diguem res del senyor Moret.

Homes d' aquesta especie no necessitan comentaris. Lo seu nom ho diu tot. ¡Ex...!

FANTÀSTICH.

os conservadors no s' entenen.

En Romero Robledo tréu foch per las dents del davant, al veure qu' en Cánovas ha entregat la cosa a n' en Sagasta... y aixó no li perdonará may.

—Pero home, li diu en Cánovas: la situació era difícil... y per estrellarse que s' estrelli un altre.

—No hi ha dificultat que valga: aquí la qüestió es menjar. ¿Nos han tret de la taula? Donchs ha fet una burrada, vellaquí.

Y ja 's diu que las cosas van a malas, y que 'l partit conservador quedarà triturat, disolt, anantse'n cada grupet pèl seu costat y en Cánovas a casa seva.

Per la seva part es imposible que 'l fusionisme conservi la cohesió, dadas las oposadas procedencias dels que 'l componen, y una vegada 's posin de rellén los disgustos dels que 's quedin en terra.

Tal es la sort reservada als dos únich partits de la monarquia, que 'l dia de la mort de D. Alfonso juravan que anirian tots compactes.

Mentres tant, en Castelar y en Pi han celebrat una amistosa conferencia. Los representants de 'n Ruiz Zorrilla s' han vist també ab en Castelar, y tots están conformes. Dintre de la República ha d' haverhi un partit radical y un partit conservador; l' un y l' altre hi caben, y per lo mateix l' un y l' altre han de fer esforços per obtenir la República.

Aquest es l' actual estat de la política: ells restan y parteixen: nosaltres sumém y multipliquém.

S' ha negat a enterrar al general Serrano en la Basílica de Atocha al costat de 'n Prim. La reyna donya Cristina, patrona de aquella iglesia, no ho ha volgut.

Volian enterrarlo a las Salessas, al costat del general O'Donnell y tampoch ha sigut possible. No ho ha volgut lo bisbe de Madrid.

—A n' en Serrano— m deya un monárquic trans-fuga de la revolució—se l' enterra sol.

—Ay, ay, ¿per qué?

—Perque no conspiri.

—¿Es a dir, que ja fins dels morts teniu por?

Opinió de M. Detroyat, ilustre periodista francés, molt coneixedor d' Espanya:

«L' adveniment de la República a Espanya es segur dintre de un plasso relativament breu, ab tal que no se li oposin dificultats per medi de aventuras revolucionarias y sangrentas, completament inútils.»

Estém enterament conformes, y cego será qui no ho veja.

¿Y l' amnistia?

De primer va dirse que seria amplia, completa per tots los delictes polítichs.

Després ja no 's parlava més que de la premsa.

Y are s' insinua que 'ls periodistas condemnats per atachs a la monarquia ó a la persona del rey, no han d' esperar perdó.

Més valdria que siguessen franchs y diguessen net y clar: «Quedan indultats tots los periódichs fusionistas, condemnats durant lo gòbern de 'n Cánovas. Als demés en proba de dolor per la mort de D. Alfonso, se 'ls posará un recárrech de un vinticinch per cent de pena.»

¡Qué hi farém! Los fusionistas son aixis. L' altra vegada que van pujá al poder van fer dos quartos del mateix.

Encare no 's fican un bossi de turró a la boca, ja no saben lo que 's pescan.

Vaja, alegréuvos industrials: en Moret ja ho tèt tot a punt. Tindrém tractat ab Inglaterra y tractat ab los Estats Units, y tractat ab qualsevol nació que vulga arruinar a la industria espanyola.

Y la cosa aquesta vegada, anirá depressa, sense contemplacions, ni escusas, ni escoltarse a ningú.

Inglaterra que vols, Inglaterra que desitjas.

En tal la frisansa de 'n Moret, que fins pensa demanar autorisació a las Corts conservadoras per realisar los seus propòsits de la manera que li donga la gana. Després, quan la cosa estarà feta, 'n donará compte.

Tal es avuy la sort de la industria. Lo pá de mils y mils de treballadors está en mans de un fanàtic de las ideas libre-cambistas.

En Sagasta comensa igual que l' última vegada. En Camacho fa de Camacho; en Moret de Ruiz Gomez, y 'l país de víctima.

Conforme veurán en la secció de anuncis acaba de publicarse l' ALMANACH DE LA CAMPANA DE GRACIA. Dotze planas de text, quatre de cromos, vuit de grabats al zinc: més lletra que en tomo voluminós, firmas conegudas.... y tot plegat dos ralets no més.

Creguin qu' en Lopez ab massa negocis com aquest s' hi farà pobre.

Serrano ha mort, y ab ell ha desaparegut lo darrer membre de la famosa trilogia de la Revolució: Prim, Topete y Serrano.

Los homes se 'n van; las ideas no. Desapareix l' agricultor; pero queda 'l camp, y las llavors en ell sembradas, quan ve l' hora germinan.

Las ideas de la revolució de setembre son prou fecundas, perque puga influir en ellas la desaparició de un home, per gran é ilustre que siga.

Lo mateix Interés que ha despertat la malaltia y la mort de aqueix home eminent que acaba de sucumbir a l' edat de setanta cinch anys, ho indica clarament.

O sinó un contrast ho indica més clar.

Dos enterros acaba de presenciar Madrid: lo del rey D. Alfonso y 'l de 'n Serrano.

Al primer va haverhi molta pompa, molta etiqueta... y per qué no hem de dirho? molta fredor. Ni l' hu per cent de aquellas bandadas de cortesans qu' en dias de recepció, s' empenyan pels salons de palacio, van

arribar al Escorial a tributar l' últim respecte al cadáver de D. Alfonso XII.

Lo monarquisme de totas aqueixas eminencias, no resisteix un viatge de tres horas en ferro-carril.

En cambi darrera del fèretre del Duch de la Torre hi anava gran número de homes polítichs, generals, escriptors, y un públich numerossísim.

Y 's tracta de un mort que no deixa heréus que pugan repartir mercés, favors ni distincions.

Pero deixa una estela de ideas.

Hi ha morts y morts. Morts hi ha que s' emportan ab ells alguna cosa, y morts que deixan darrera seu tot lo que sigueren.

De aquest número es l' héroe de Alcolea.

Dotze diaris que jo sàpiga 's publican a Barcelona, y d' ells tant sols tres van publicarse ab orla 'l dia de la mort de D. Alfonso. La Vanguardia va descuidarse de aquest requisit.

Los vuit restants... com sino fossen de la familia.

Aquí tenen un reflexo de l' opinió de Barcelona.

¿De qué ha mort D. Alfonso?

Oficialment no s' ha publicat encare. Los metjes que l' assistian van dir que de disnea; pero la disnea (dificultat de respirar) no es cap malaltia, es simplement un efecte; no es cap causa. Casi pot dirse que tothom al morir se tèn disnea. Fins lo vulgo parlant de un que 's mori, diu:—¿Fulano? S' ha descuidat de respirar.

Repeteixo: ¿de qué ha mort D. Alfonso?

Al país li convindria saberho. A un país ahont la corona es hereditaria, li convé saber si la malaltia que arrebata la vida del seus soberans pot ser hereditaria també.

CARTAS DE FORA.—Lo rector de La Riba se proposa evitar que 'ls joves ballin, y a tal efecte l' altre dia va reptar de una mala manera a dos Hicas de Maria, que havian assistit al ball, dihent que mereixian un tip de garrotadas, y que cada vegada que pronuncian la paraula ball pecan gravement. Ja 'u saben las Hicas de Maria si no volen sufrir guitzas dónguinse de baixa de la associació, y si per cas fúndintne un' altra baix l' advocació de Sant Pasqual Bailon.

Entre otras hassanyas que se 'ns contan del rector de Pauls (Tarragona) es digna de mencionarse la següent. Seya tranquilament a las escalas del cor un propietari de aquell poble, quan va sentirse un petit soroll, y 'l rector, deixant la cerimonia va treure'l de la iglesia a crits y empentas. Aquestas grosserías tenen un remey molt fácil: no acostarse a l' iglesia.

LA SITUACIÓ.

LOS CONSERVADORES.

En la inmensa sacudida que ara ha sufert lo país, per revifar-lo es precis un nou sistema de vida. Vinga prompte 'l fusionisme, vinga 'l fusionisme pues; que dongui una proba més del seu noble patriotisme; que porti la nau al port, que renovi antigas glorias... (Y que ab aquestas caborias se deixi carregá 'l mort.)

LOS FUSIONISTAS.

Quan la patria li exigeix civisme y abnegació per salvar la situació, lo fusionisme obeeix. Lo principi capital, lo que importa, de moment, es defensa heróicament lo dret constitucional. Per xó 'l fusionisme impera, per xó a manar s' ha avingut.... (Res; per pujar, ho hem tingut de fer d' aquesta manera.)

LA ESQUERRA DINÁSTICA.

Ha arribat per fi 'l gran dia, lo tant anhelat moment d' enllassar solemnement democracia y monarquia. La esguerra es com la sanch nova que vivifica 'l passat; la esguerra es lo buf sagrat que destruheix y renova; la esguerra alenta y refresca l' esperit de la nació... (Nos han dat molt poch turró; pero, vaja.. algo se pesca.)

LOS CARLISTAS.

Dada l' actual situació, seria temeritat turbar la tranquilitat de que gosa la nació. Es fals tot lo que ara escriuhen certs diaris, per marejarnos; ni pensém en sublevarnos, ni tenim los plans que diuhen,

ni celebrém conferencias,
ni tantejém lo país...
(¡Bè ho hem de fer corre aixís
per cubrir las apariencias!)

LOS MESTISSOS.

Hem treballat noblement,
hem fet tot lo qu' hem pogut;
pero l' Etern no ha volgut
que acabessim l' obra... ¡Amen!
Ara, ab la fé dintre 'l cor
y ab lo cor sempre á la má,
estém resoltos á apoyá
á un gòvern que sigui fort.
D' aquesta línea trassada
no 'ns separarém per ré...
(Hasta que 'n Carlos seté
nos perdoni altra vegada.)

LOS MODERATS.

¡Sempre respecte á la llei!
¡Ordre! Aquest es lo gran crit.
Han d' acatá 'l dret escrit
desde 'l sabbat hasta 'l rey.
En las presents circumstancias
no tenim altra missió
que deposá en un reó
las nostras antigas ansias,
y apoyá ab verdader zel
la situació dominant...
(Indagant de tant en tant
qué pensa donya Isabel)

NOSALTRES.

Heréus de la situació,
veyém las cosas que passan
y 'ls misteris que s' enllassen
sense precipitació.
Tal com está avuy l' Espanya,
xano xano, poch á poch,
sense entrar per res en foch,
hem de guanyar la campaya.
Res de volgué'ns comprometre;
callá, mirá y deixar fé...
(Pero si aixó no va bè...
etc.)

G. GUMÀ.

al últim resulta proclamada reyna l'
infanta donya Mercé ¿quin nom pen-
drán los seus partidaris?
Es molt senzill: los partidaris de
don Alfonso 's deyan alfonsins.
Los partidaris de donya Mercé,
haurán de dirse mercenaris.
Nom de irare y de suis llogat.

En Sagasta sembla que tracta d' enviar á n' en
Martínez Campos á las Filipinas.
Interpreta perfectament los meus desitjos.
Jo faria lo mateix. Tambè li enviaria.

La gossa del rey ¡quin animalèt més fiell!
Apenas va morir D. Alfonso, va desapareixe. No se
la veyá en lloch. La reyna, que com es natural, tè molt
afecte á totes las cosas que pertanyian al seu marit, va
ordenar que la busquessin. Y 'ls camarers van buscar
á la Fea—aixís s' anomenava—per tots los recons del
palacio del Pardo, sense trobarla.
Per últim, van treure 'l cadáver del rey, y la gossa
va sortir de sota una taula coberta per un tapis. Allí
s' havia estat dos dias sense menjar.

Sense menjar, senyors monárquichs... ¿Ho compre-
néu vosaltres aixó d' estarse dos dias sense tastar res,
per la mort de un home estimat.
¡Ahl vosaltres, menos fiels que aquella gossa, quan
lo cadáver del rey era calent encare, ja miravau cóm
vos ho fariau, los uns per quedarvos á la taula, los al-
tres per asséures'hi.

Apenas va pujar en Sagasta, va proclamarse l' estat
de siti.
—Progressista de pega ¡ti conosco!

Als pochos dias va alsarse l' estat de siti á Andalusia,
fins á las Vascongadas; á tot arreu, menos á Catalunya.
—Ala Sr. Moret, are es l' hora: aprofiti l' ocasió:
fassa 'l tractat de comers ab Inglaterra, are que Cata-
lunya está en estat de siti.

Vaja, no s' alarmin. Per ara no hi haurá alsaments
carlistas.
Diuen que 'l Papa interposará 'l seu consell y en
cas necessari la seva autoritat porque 'l Terso no
fassa una calaverada.
Lo qu' es lo Terso per ara

no podrá fer gens de mal.
Ja li posan un bossal.
¡Y quin bossal! La tiara.

¿Qui es, senyors monárquichs, qui es avuy lo rey d'
Espanya?

«La corona d' Espanya—diu lo corresponsal de *la
Publicitat*—cenyeix lo cap, encare no format del fetó
que tal vegada porta en lo ventre, la viuda de D. Al-
fonso.»

Los antichs monárquichs deyan: «Lo rey ha mort...
¡Viva 'l rey!»
Pero 'ls d' are haurán de dir: «Lo rey ha mort...
¡Nasca 'l rey!»

En Martos no ha volgut ser ministre. Per més qu'
en Sagasta l' ha pregat y suplicat, no ha pogut con-
vence 'l.

D. Cristino s' ha tancat dihent:—Vosté á la plassa y
jo á la barrera.
—Pero ¿m' ajudarà al menos?
—Si, home, si ¿no haig de ajudarlo? Ja veurá quan
entri 'l toro á la pica y 'l caball que munta y vosté ab
ell estigan perduts, ja veurá quins crits que donarè:
«¡Bruto...! ¡esta pica más corta!»

Una frase de 'n Martos.
«¡Tant-de-bó que S. M. la reyna tinga un varò, si
es en efecte cert qu' está embrassada, porque nosaltres
los liberals monárquichs tingaém que fer per més
temps encare esforsos diaris per sostenir ab brillo la
institució monárquica!»

Es la constancia de 'n Martos
igual que l' aygua que corra,
y 'l lema qu' ostenta, diu
que 'l promet no fa pobre.

—En qué se semblan los homes polítichs als catúfols
de una sinia?
—En que mentres los uns pujan los altres baixan.
—¿Y en que 's diferencian?
—En que 'ls catúfols pujan plens y baixan vuits,
mentres que 'ls homes polítichs pujan vuits y baixan
plens.

Las Còrts se reuniran lo dia 26 del corrent. En
Sagasta tractava de convocarlas pèl dia 27; pero va
adonarse qu' era diumenje.
Y ademés havia de reparar una cosa; que 'l dia 27
entran los ignocents.
¡Quina llástima en mitj de tot, que s' haja deixat
perdre una ocasió com aquesta de celebrar las has-
sanyas... del rey Herodes!

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA-CONVERSA.—*Di-u-men-je.—Nata.*
2. MUDANSA.—*Vol-Sol-Pol-Dol.*
3. ROMBO.—
C A P
C A M A S
C A M E L I A
P A L A S
S I S
A
4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Aymerich.*
5. GEROGLIFICH.—*Per entremesos á ca'n Justen.*

Han endevinat totes las solucions los ciutadans Noy
de la Dida, Un de la Vall d' Aran, J. Solá, Noy de Sant
Martí, S. U. S. T., Orellut del Bruch, Nas de guisu,
J. S. P. y Ja som aquí.—N' han endevinadas 4, L. C.
y Pujol, Un Ferranista, A. Boix Zorrillista, Mister
Bróquil y Francisco y Peret: Finalment n' han endavi-
nadas 3, Sabateret del Poble Sech, A. Snalim y L.
Sarerrac.

XARADA-CONVERSA.

—¿Vols veni ab mí, Doloretas,
á primera—tres Total?
—Ay no, que 'ls peus me fan mal
y es lluny.—¿Hú! si ab dos horetas
se vá y vé, es un *hú-segona*
plá, y ni dos-hú 't cansarás.
—Vinch.—¿Pero perquè hi vás?
—Per dur... ¡si ja t' ho hi dit, dona!

BETAS Y FILS.

ENDAVINALLA.

D' una bestia soch jo fill
y de bestia no 'n tinch res,
pro á voltas ho soch després;
mes, sempre estich en perill
puig tant si ho soch com si no
se 'm menjan sens compassió.

AREDNABAL.

ANAGRAMA.

En sa tot diu en Marsal
que no ha vista la Total,
sarsuela que va agrada
y á cada moment se fa.

J. BRÚ.

TRENCA-CAPS.

¿DÉU RASPALLS TENS?

Combinar las anteriores lletras de modo que resulti
una població catalana.

MICROBI INOCULAT.

GEROGLIFICH.

×
K
IIII
100
R
IIII
A

NOY DE LA DIDA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans A. Boix Zorrillista, Palatreca, Un Ferranista, Manolo,
Elias Elías, Casat de nou y Un liberal: *Lo que 'ns envian aquesta
senmana no 'ns serveix.*

Ciutadans Orellat del Bruch, Noy de la Dida, Un xaropista, J.
Abril, Noy de Santmartí, J. Bolero, M. M. C., L. Sarrrerac, Francisco
y Peret, L. C. y Pujol, J. S. y P., Nas de Guisu, J. Solá, Un de la
Vall d' Aran, N. Agustí M., Tutillimundi, Taronja de convent, Torra-
castanyas y J. M. Bernis: *Publicarém alguna cosa de lo que 'ns
envian.*

Ciudadá Sabateret del Poble Sech: *Hi anirà la segona poesia.—
J. V. y M. Cornellá: L' assumpto no val la pena de parlarne.—
C. Crispin: Los versos estan mal acentuats y mal medits.—Pepe
d' Espugas: Veyent l' arregio que ha fet nos convencem que la
poesia no té adop.—A. A. Caldas de Malavella y J. P. Cabrera: No
enteném lo que volen dir.—J. Marqueta de Reus: Son tants los pe-
riódichs monárquichs que aquests dias han fet lo burro, que si
haguessem de parlar de tots may acabaríam.—Enrich Xarau: *Da-
vant de una tomba* va bastant bé; l' altra, no tant.—Microbi mort:
Tenim tanta cosa per publicar que no podém complaure a tothom:
la conversa y 'l logogrifo estan bé.—J. Staramsa: La poesia de vosté
es molt fiuxela.—V. Pau: Gracias mil per las noticias.—Francisco
y Peret: Los problemas aritmétichs han de ser molt especials; pre-
ferim altres treballs.—S. U. S. T.: Los versos son poch espontá-
neos: de lo demés insertarém alguna cosa.—J. R. Benisanet y F. G.
La Ribá: La senmana entrant ne parlarém,*

ALMANACH

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

PER L' ANY 1886.

Ilustrat pèls notables caricaturistas Srs. MOLINÉ y PE-
LLICER.

Conté treballs literaris d' importancia, ab més material
que un gros volum, multiitut de caricaturas, quatre páginas
d' hermosos cromos y ab tot no val més que 2 rals.
Se ven per totes las llibrerías, kioscos y corresponsals de
LA CAMPANA.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22.

BOCAS OBERTAS.

En mitji de aquesta desfeta, Sagasta, si no vol guerra,

no escolti a las de la dreita y atengui a las de l' esquerra.